

DISSERTATIO INAUGURALIS,
IDEAM
PANEGYRIOS
SATANICÆ

EXHIBENS;

Quam

BENEDICENTE DEO,

Ex

Suffragio Ampliss: SENATUS PHILOSOPH:
in Regio hoc natalis soli, Musarum
Palladio,

PRÆSIDE

Viro Amplissimo

M. PETRO HAHN,

Phys: Prof: & Biblioth: Ord: & Regio,

PRO GRADU MAGISTERII,

ejusq; Privilegiis legitime obtinendis,

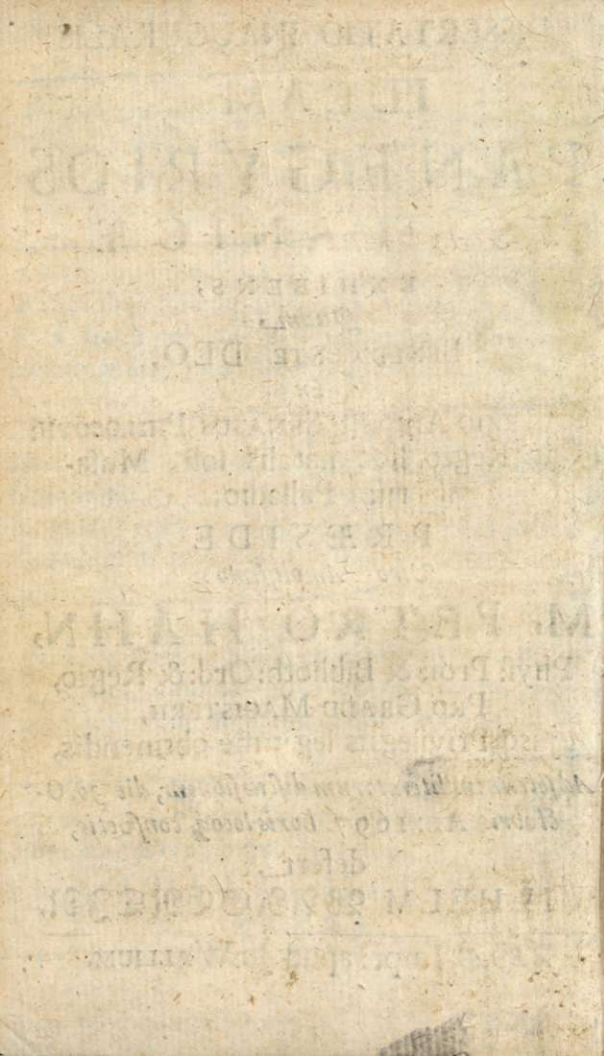
Ad solennem literatorum discussionem, die 30. O-

ctobris An: 1697. horis locoq; consuetis,

defert,

WILHELM BIRCKENZIN.

ABOÆ, Impr: apud Jo: WALLIUM.

DEO DUCE

SECTIO PRIMA,

Existentiæ Diabolicæ, Paëtorumque Demonstratione, aditum quæsi parans ad ea, quæ præsens discursus sistere debet.

§. I.

deam Panegyrios Satanicæ exhibituri, à primo feriarum harum auctore, *Diabolo* auspicabimur, ut eo ejusque studiis, paëtis videlicet perspectis, evidentius nobis de hoc opere, existat iudicium. Multis autem licet olim, tam directe a Sadduceis, horumque errorem suscitantibus *Catabaptistis*, quam indirecte à Photinianis, Spiritus adeoque *Dæmones* impugnati sint: eorum tamen *existentiam*, (exceptis illis, quæ de horum origine & lapsu divina revelatio tradit) tam effectus in obsessis conspecti, varieque *Dæmonum*,

Λ

sub

sub varijs larvis apparitiones; quam stupenda illæ operationes magica, Pactis Diabolicis tanquam fundamentis innixæ, tam certam nobis reddunt, ut de illis nil plane dubitare habeamus. In Dæmoniacis enim, varios deprehendimus effectus, deprehendimus linguas exoticas, artes, disciplinas, resque abditas, ac in remotissimis locis gestas, item futura indicata, quæ in ipsis ante obsessionis raptum conspicua non fuerunt, quæ etiam liberati non amplius norunt. Conspicimus etiam robur stupendum, ac plusquam humanum, sermonis impuritatem, gestuum deformitatem, Dei blasphemationem, similiaque, naturas omnino inhabitantes eminentiores, easque malas argumentia. Fidem his porro faciunt toties observatæ spectrorum apparitiones, visa verricula auditique tumultus nocturni, certis temporibus, locis & domibus, varias vexationes efficientes. Quibus accedunt Dæmones Castrorum militarium, spectra, futura, utpote bella, pestem, variasque regnorum mutationes denuncian-

ciantia. De quibus Mart: Delrio *lib: Disquisi-*
fit: Mag: 2 Q 27. nec non quæ idem, ex
 vita S: Noberti, de *Demone*, claro die jam
 unum, jam alterum, jam sub *Æthiopsis*,
 jam sub *D: Pauli*, jam sub *canis molossi*
figura infestante disferit. Dantur deni-
 que *Magi* Germanice *Schwartzkünstler*
 nominati. Sic *Magia* suspectæ olim, par-
 tim *integra gentes*, de quibus in *tract:*
Magie Johan: Ad: Osiander. partim
personæ singulares, eæque tam *viri*, quam
feminae, quales fuere *Præstigiatores Pha-*
raonis in Ægypto, qui similia *Mosis* mi-
 raculis, in convertendis baculis in ser-
 pentes patrasse leguntur. *Mulier Pby-*
tonica, umbram Samuelis, Sauli produ-
 cens, pluresque prolixo satis ordine, a
Mart: Delrio, nec non *D: Johan: Ad: Osiand-*
ro recensiti. Dantur inquam *Magi*, dan-
 tur etiam *operationes a Magis*, opera *De-*
monum, vel *re ipsa*, vel in *speciem* effectæ,
 & ad *tria genera* reductæ: ut fiant vel
circa Elementa; vel *circa corpora præsertim*
hominum, & animalium; vel *circa spiritus*.
 Quæ cum *industriam humanam* exce-

dant, ad alios spiritus, viribus humanis altiores, tanquam auctores nos deducunt.

§. II.

Hi *Dæmones*, quos substantias non materiales & corporeas, cum Pythagoricis & Platoniceis, sed immateriales & incorporeas facimus. Quos etiam bene multos esse, ac certis classibus distinctos constans est sententia, etsi de numeri certitudine, ac speciali ordine, non revelante scriptura, nil determinare valeamus. Hi, postquam a Deo irato, patriis sedibus expulsi, ingenti etiam ex hac ignominiosa deturbatione, odio adversus DEUM concepto, DEI humanique generis capitales hostes facti sunt, qui gloriam DEI labefactare, & mortalium animabus insidiari queant, omni studio ac arte machinantur. Videns autem Leo rugiens, pacto tanquam fundamento obtento, feliciora hostilitatis suæ molimina futura, varia singulari acumine molitus est, DEUM ipsum, ut in aliis quantum potis est operibus, ita & in *federum*
fan-

sanctione, tanquam *Simia* imitaturus. *Simiam* igitur DEI agens, cum perditis suis mancipis, omni conatu contrahere, & mutua tam *sponsione* quam *stipulatione* facta, ea sibi in obsequium adjicere studet. Hujus voti eo facilius compos existens, quo *Et* *ejus astutia*, *Et* *depravata natura humana*, major ad talia inclinatio est. Petulans enim ingenium humanum est, bonis legitime conquisitis non aquiescens, unde fit, ut jam divitiarum, jam scientiarum, jam honorum cupiditati indulgens, ad Dæmonem nebulonem istum mentiendo ditissimum, eruditissimumq; decurrat. *Nimia* inquit Joh. Georg: Godelman *lib: I. c. 2. de magis, Cupiditas futura Et occulta sciendi, precipua est causa, propter quam Magi sese Diabolo obstringunt. Nec enim quisquam sua sorte contentus est, sed certatim omnes in DEI arcana penetrare volumus. Est casuum insuper adversorum adeo impatiens, ut parum læpissime attendat, quas inire debeat vias, quasve condiciones admittere, dummodo ad veritatam mitigationem inveniat. Ibi*

Demon ut loquitur ceber: Doct: Johan:
 Adamus Osiander in tractatu de Magia,
 homines in his difficultatibus constitutos ani-
 madvertens, prompte & avide illis insidiatur,
 eosque suo accommodatos instituto perspicuens,
 adeo ut in eos facile agere queat, insinuat sese,
 & suam illis pollicetur operam, dummodo
 talibus, qualia ille ipsis ad hanc rem prescri-
 pserit, uti velint medius. Hic dum homini, nul-
 lum est remedium majus, nullum suavius, nul-
 lum efficacius, quod ipsum impellat ad socie-
 tatem cum Demone ineundam, quam id i-
 ipsum: nihil itaque disceptans amplius, Sata-
 nae assentitur, dummodo possit, in istis anxie-
 tatibus relaxationem & auxilium consequi.
 Porro notandum Demonem in istis angustiis
 hominem arctius constringere, eoque adducere
 ut suis insufurationibus eo ausculetur libentius,
 quia quod se in illius gratiam facturum fu-
 erat pollicitus, presto sit, & jussa ejus exspe-
 ctet. His accedit, verba sunt ejusdem, quod
 res ab isto homine implenda, puta corpo-
 ris & anime traditio & resignatio, suum com-
 plementum, multis post annis sit habitura, &
 proinde quoad presens, & instans tempus,

multis modis varia & incerta: quapropter homo naturalis, de suo futuro & ultimo statu minime laborans, presentem commoditatem, damno & supplicio longe post infligendo anteponeit, & hoc modo persuasus se Satanae tradit. Ex his, & similibus occasionibus antegressis, multi homines eo adducuntur, ut apertum pactum cum Dæmone in-eant. Præterquam ergo quod ratio Pactum tale nobis persuadeat, probant id actiones etiam Magice, ejusmodi nempe opera, quæ non Magorum viribus, sed Dæmonis auxilio fiunt. Dæmones autem ab hominibus cogi nequeunt, ut id faciant; nullum enim est homini in spiritualia imperium, sponte itaque hoc ipsum Diaboli faciunt, ast quia gravi hominem prosequuntur odio, non putandi gratis accurrere, sed vicissim, aliquid operæ suæ prætium stipulari. Uti placet Mart: Delrioni Lib: Disquis: Mag: 2. quest: 4. Intercedens illud pactum, ostendunt etiam, scripta Diabolo exhibita, stigmatag, quibus, devoti signati reperti, ubi vero

indicia confœderationis, ibi & pactum sit oportet. Quibus subscribunt ex *Patribus* etiam *Cypri: lib: de Duplici Martyrio.* August: de *Doct: Christ: Tertulian: de Præscriptione.*

§. III.

Hoc pactum vanum non tantum & impium, sed & periculosum (quo intercedente, homo, se, suaque Diabolo in fidem & obsequium addicit, Satana se suos devotos beatorum, hostes ulturum, mala averfurum, bona adjecturum, repromittente) Duplex harum rerum inquisitores faciunt. Expressum unum, Tacitum alterum. Illius tres explicant modos; ut fiat, vel Diabolo forma visibili comparenti, & coram testibus illud confirmanti: vel ipso quidem præsentem, sed absque testibus; vel per vicarium ejus, Magum videlicet alterum, & quidem hoc ubi paciscens, ut sentit *Delrio*, Dæmonis aspectum vel colloquium reformidat. Absolvitur autem hæc expressa Confœderatio, his potissimum solennitatibus, nempe modo dextra saltem porrecta, verbisque sine scripto; modo ver-

verbis solenni scriptura firmatis; modo
 obligatione etiam sanguine exarata.
 Teste Bodino *De Demonomania Lib: 2. Cap.*
4. modo signo insuper stigmatico, corpo-
ris alicui membro, sed non nisi in par-
tibus abditissimis impresso. Ut Exem-
plis hæc certissima reddunt Bodinus De
Demonom. Remigius De Demonol: Pactum
Tacitum, alias interpretativum dictum,
vicissim duplex constituunt, Primum
ipsis est, quando quis sciens & volens, cere-
moniis & verbis utitur, magicis. Secun-
dum, cum quis iis utitur, nesciens illa su-
perstitiosa esse, aut a Diabolo instituta,
ad ejusmodi effectus, vi Diabolica pro-
ducendos. Uti docent Joh: Fromman
in Appendice Tractatus Singul: De Fascinati-
one, Godelman in Tractatu de sagis Lib: 1.
Cap: 9.

§. IV.

Capita quod spectat expressis Pactis;
 Ea alia a parte Magorum, alia a parte De-
 monis. Quæ a parte Magorum talia sunt,
 ea decem conclusionibus, a variis Mago-
 rum confessionibus collectis, compre-

hensa habet *Mart: Delrio*. Quarum *Prima*
 est, quod quicumq; se Dæmoni dedere ve-
 lint Baptismo, in quo vero DEO initiati
 sunt se renuncient. *Secunda* patiantur
 se baptisari in nomine Diaboli. *Tertia*
 negato nomine priori, novum sibi im-
 poni. *Quarta* abnegatis Patrinis, vel
 Matrinis baptismi, novos sibi assignari.
Quinta quod præstent juramentum, su-
 per circulo in terram sculpto. *Sexta*
 quod petant se deleri e libro vitæ & in-
 scribi in librum mortis. *Septima* quod
 polliceantur sacrificia. *Octava* quotannis
 etiam aliquid, suis Magistellis Dæmoni-
 bus pendere. *Nona* quod patiantur par-
 ti alicui corporis, modo huic, modo illi
 stigma Diaboli imprimi. Sic signati,
 varia denique promittunt. Præprimis
 silentio se pactum cum Dæmone obscu-
 raturus, stas etiam diebus, ad conven-
 tus, si queant advolaturos, quæ illic per-
 agenda, non segniter obituros, & quot-
 quot poterunt, Dæmonis servitio ad-
 juncturos. Cum quibus conspirant quæ
 Joh.

Joh: Georg: Godel: *lib: 1. c. 2.* de modo confæderationis habet, quem vide. His peractis, *Dæmon* contra a parte sua, Magis pollicetur: *Primo* certos apparendi modos, quando illum conventum volunt: *Secundo* sacrificia & obsequia, ad quæ se adstringit. De quibus explicatius sic habet Godelman *Lib: 1. cap. 2. p. 9.* *Diabolus assumpta monstrosa forma, & nomine, mancipiis suis se offert, familiariter colloquitur, multis fallacibus obligationibus pollicetur, se vocatum ab ipsis, quovis tempore præsto futurum, consilia collaturum, omnibus in rebus opem allaturum, ad interrogata responsurum, ex omnibus periculis, & carceribus liberaturum, opes, divitias, voluptates, sine ipsorum labore subministraturum, denique se totum eorum voluntati, veluti mancipium subiecturum, & imperata studiose exequuturum.* Et hætenus de iis, quæ præmittere jubebant *Sabbatha*, Pactum tanquam fundamentum præsupponentia, jam ad propositum.

SECTIO SECUNDA,

Translationis, ad Panegyres rationem & certitudinem tradit.

§. I.

Partes obligationis Magicæ in superiori thesi recensendo, diximus inter alias pollicitationes, promississe etiam illos, se ad *celebrationem festorum* statim diebus accessuros. Certum enim uti DEUS & locum & tempus, exercendæ religioni populo suo olim designavit; certas etiam ut erexit Synagogas, populum legis Divinæ ignarum, in illis eruditurus; ita & diabolus DEI *Simiam* in omnibus suis actionibus acturus, gregi suo Acherontico, *Panegyres* & Synagogas, quas *Sabbatha Satanica* vocant, indicit. Suos in istis Sacris initiaturus, & in fide privatim data, publice confirmaturus. Horum autem *conventuum Ideam* explicare, cum in animo sedeat, consultum ducimus quædam juxta probatissimorum auctorum dictata, de *translationis ratione & certitudine* præfari, ritus circa ferias observandos deinceps persequuturi.

Id autem in antecessum notamus, nos translationem totius compositi, quandoq; realem asserendo, illis haudquaquam adstipulari, qui audacter affirmant: animas scilicet Magorum, *vi Satanae* extra corpora abripi, & ad Panegyres transportari, corporibus interim sine sensu, motu, & ratione, domi vel alibi relictis. Nixi partim exemplis Cardani, & patris Prestantji; partim confessionibus infantum & Sagarum; (utpote Sagar, a Neopolitano exploratae, ut & vetulae Burdegalensis, quas inunctas, concidisse, reveraque corporibus manentibus, avolasse, refert Bodinus) partim auctoritatibus, Platonis nempe, Bodini, ut & Baldvini. Illis inquam adstipulari minime habemus. Est enim primo anima actus entelechialis corporis, qui totum illud & minima ejus pervadens, illi sese ita immiscet, ut cum corpore, unum quoddam perse faciat, nec ab illo, nisi interveniente morte separabilis sit. Jam posito animam tolli, consequens est, citra mortem tam fidum socium abstractum, qui tamen non nisi mor.

morte divellitur. Deprehenduntur. *Secundo* in ejusmodi corporibus vitalia exercitia, sed unde hæc, absente principio vitali! Alios porro etiam Magos, sæpe inter dormiendum vehementius commotos, quasi cum insigni conflarentur dolore, notatum ab iis, qui ejus rei cognoscendi studio, integras noctes juxta assederunt. Ponamus *Tertio* animam abripi extra corpus, necessum est, ut habet *Johan Adam Osiander* abrepta ea, corpus emori, ac in cadaver abire; ponamus etiam egres- sam regredi ac occupare corpus, necessum est corpus iterum vivificari, ac resurgere. Atque si hoc, erit non tantum abreptio, sed & reductio & per consequens resuscitatio, creaturæ tribuenda. reclamante tam scriptura, quæ soli DEO corporis resuscitationem passim venditat, reclamantibus etiam miraculis, virtuti non finitæ, sed infinitæ, tanquam certissima Divinitatis argumenta tribuendis.

§. III.

Nec movent nos exempla, confessio-
nesque modo adductæ. Cum sint
illæ, hominum *partim* suspectorum, *par-*
tim firmato iudicio non pollentium,
partim dementationibus, ac ludibriis
Satanæ expositorum; eaque propter
non promiscue admittendæ, sed ulte-
riori disquisitioni reservandæ. Si enim
nulli melancholico, vel deliro, etsi
juranti credendum, cum vitiata phanta-
sia varia absurda cogitationi eorum
ingerat. Sic fuit *senex* quidam nobi-
lis, quandoque à sede subito exiliens,
ab hostibus se impeti credens, quos
abreptos, sua quidem opinione, retro
se in furnum confertim intrudebat.
Alius se totius mundi Imperatorem &
Monarcham credebatur. *Heracleon* de quo
Barclaius in Arg: lib: I. c. 13. vitio confectæ
mentis lapsus, se *Poliarchum* jactabat, &
pro eo ad Regem deductus, veniam ad
genua Regis procumbens, petit, quia
ipse *Poliarchus* esset. Si inquam talibus
cre-

credendum non est, cur hic tam faciles nos exhibeamus, ut quæ *Magi & Sage* fatentur credamus. Est enim hoc hominum genus melancholicum plerumque, DEO diffidens, impium, illicitè curiosum, perverse etiam in religione institutum, ac lubricæ fidei, adeoque tale, ut Dæmonis suggestione tentatum facile obediat. Hinc & hoc potissimum ab eo impetitur, huic suo loco, & tempore, quibuscunque modis potest insidiatur, & ut cujuscunque animi, ex eo genere, studia ex peculiari- bus indiciis cognoverit, peculiari etiam aliqua ratione eum adoritur, cogitatione imaginationeque corrupta, varia ipsi ut credat in mentem ingerendo. Unde fit, ut homines vera esse rati, cuncta ab eo suggesta, revera ea existere sanctissime tandem existiment. Sed fusius hoc negotium explicandum. Est homo *fascinationis Diabolicæ* objectum, in quem Dæmon agere potest, quem etiam fascinat Diabolus, aliquando totum, nimirum quæ animam

& corpus, aliquando secundum partes, *vel* animam nempe *vel* corpus. Animam autem hominis, & quidem qua intellectum, quem præprimis hujus loci esse judicamus, ita fascinat: ut efficiat apprehendere intellectum ea, quæ non sunt, & non apprehendere ea, quæ sunt. Idque tam mediate quam immediate procurat. *Mediate* fascinat, *vel* phantasmata hominis naturalia & præsentia, jam per morbosam corporis dispositionem, jam per externorum sensuum illusionem, confundendo & decipiendo, *vel* phantasmata nova, ezque falsa & absurda phantasiæ, & consequenter intellectui suggerendo. A phantasia enim dependet intellectus, licet non quoad *actum*, tamen quoad *objectum*, juxta illud Philosophorum: *Oportet intelligentem speculari phantasmata.* Fiunt autem phantasmata illa falsa, *vel* quia falsæ species phantasiæ offeruntur, quod fit, quando deceptis sensibus externis, species falsæ, sensibus internis cognoscendæ offeruntur,

tur, per quas intellectus ipse fallitur; vel quia species veræ, in falsa phantasmata abeunt, quod fit, quando propter vitiosam cerebri dispositionem, species à sensibus externis perceptæ depravantur. Quorum utrumque Dæmon efficere potest, nimirum & sensus fallere, & cerebri dispositionem turbare. *Immediate* autem Dæmon hominis afficit intellectum, dum absque media phantasia aut phantasmatibus, species intelligibiles eidem *immediate* proponit & imprimit. Velut prolixè simul ac doctè demonstrat Joh: Christ: fromman *in tractatu singulari de fascinatione*. Nec intellectum tantum impostor ille infernalis stuprat, quin eidem fato ipsam etiam phantasiam exponit, eam partim *immediate*, partim *mediate* per *objecti* scilicet *medii & organi inordinationes* fascinans; observante inter alia, etiam hæc, modo nominato auctore. Mire autem *Lamiarum*, tum vigilantium, tum dormientium phantasiam agitat *Dæmon*, præsertim translationis ad conventicula
veræ

veræ opinionem iisdem impressurus, alto eas somno sepelit, iisdemque dormientibus magnam agendorum feriem, & varia objecta, velut ad vivum expressa, distincte & accurate per infomnia subjicit, ut somno excusso, de commensationibus, saltationibus, congressibus cum Dæmone splendide nugentur & phantastica omnia, actionis & essentiæ veritatem habuisse constanter & firmiter credant. Hujus rei memorabilem historiam tradit Godelman *Lib: 2. cap: 4.* *Mulier quædam Megapolitana, cui Nobili diu & fideliter inserviens, a veneficis paulo post crematis sortilegii accusata est, & quod aliquoties cum ipsis in monte Bructerorum fuerit. Id Dominus, qui aliquoties fœminam, propter sedulam rei domesticæ administrationem amabat, agre primum tulit, post vix adduci potuit, idem ut crederet. Tandem cum famulam ea de re alloqueretur, respondit stolidam, confessionem de migratione in montem Bructerorum veram esse, imò sequente nocte, necessario cum reliquis eo ipsi transfolandum esse. Nobilis noctu adjunctis sibi Pastore &*

domesticis, mulierem diligentissime in conclavi custodit, exploraturus utrum transvolare velit. Sed ecce, postquam unguentis corpus suum illevis, in profundum somnum ita incidit, ut nec illa nocte, nec sequente die excitari potuerit. Altero autem mane interrogata, respondit, se in montis Bructerorum conventu, cum reliquis beneficis revera fuisse, nec aliud sibi persuaderi stolidam passa est. Lercheimerus in Bedencken von Zaubereij/ Doctorem Joh: Geilerum a Râijfersberg Monasterii Argentoratensis Pastorem, historiam recitasse sequentem scribit: Pastor quidam pro concione edixit, strigiportium non vere & corporaliter sed phantastice saltem per insomnia fieri, & per ea sibi Lamias imaginari, se ad aliena loca deportari, singularia ibi videre, audire & efficere, quod alii postea referant, ac commendent. Vetula quaedam contemptum artis Magicae, agre ferens, Pastorem e templo exeuntem alloquitur, & se si secum domum abire non fuerit dedignatus, strigiportium somnium non esse, reipsa demonstraturam. Pastor euntem comitatur. Hec macra scama

mo imposita infidet, & unguento se inungit.
 Mox obdormit, & inter dormiendum se com-
 movet, manus quoque versus jactat, & in al-
 tum quasi avolatura tendit, tumultuatur, salit,
 quasi ad saltandum composita. Hæc tamdiu
 continuavit, donec e mactra, quam inverterat,
 in terram procidit. Hic ubi aliquamdiu ja-
 cuit, & se commovit, evigilans, & in pedes
 se erigens: ita sane inquit, vidisti me evolan-
 tem & redeuntem. Imo vel quasi, ait Pastor;
 in mactra aliquamdiu degens dormivisti, post-
 hæc in terram delapsa, ibi quoque ad breve
 tempus, donec somno redires jacuisti. Ita ve-
 tula vana persuasionis convicta; Pastor vero
 in sua opinione strigiportium nullum esse con-
 firmatior evasit. Quæ hæctenus allata
 phantasiæ Sagarum à Dæmone fa-
 scinata sunt argumenta, quibus tamen
 non eorum probamus sententiam, qui
Lamias ad solennia sua conventicula
 transportari, & realiter unquam transla-
 tas fuisse, obstinate negant; *Sagas* enim
 quandoque revera & personaliter transfer-
 ri, quandoque autem istarum conven-
 tus, illusiones esse Dæmonum omnino

statuimus. De quo etiam inter Doctores jam convenit, uti in sequentibus videbimus: id ergo tantum his nos evincere speramus; animas scilicet *Sagarum* & infantum *revera* absque omni corporum consortio, ad *Panegyres Satanicas* non egredi, quin hæc profunda potius simulatione Diaboli fieri, soporatis hominibus varias species variaque phantasmata imprimentis. Hinc Doct: Joh: Adam: Osiander *the: 45. qui ex experientia adducuntur infantes, non moriuntur, sed dormiunt, & longe credibilis est, Diabolum exhibere illorum phantasia ejusmodi species, quam animam abripi, & eo loci deferri, quo putant se fuisse; potest nempe Diabolus sese in hominum mentes insinuare, & quas vult notiones, DEO permittente, ijs imprimere, & quasi consignare.* Sicuti & Cardanus *lib: subtilit: 18.* affirmat. In *ecstasi* porro sæpe *Sagas* Dæmon rapit, ubi sensuum internorum & externorum organa ita fascinat, ut anima a functionum exercitio, vel in totum quandoque ferietur, quan-

quandoque autem intellectus ac phantasia varias à Dæmone accipiat formas, ut homo putet se ibi esse, ubi non est, & vere patrare, aut pati, quod non patrat, nec patitur. Sic de *Magis Lappis* sequentia tradit *Olaus Mag:* *Lib: 3. Hist: sept: cap: 18.* Si quis peregrinus, cupit de suorum conditione, certi quid cognoscere, prestant ut intra viginti quatuor horarum spatia resciscat, quid cum suis agatur, si vel trecentis milliaribus absint, hoc modo. Incantator postquam usitatis ceremoniis Deos suos compellavit, subito collabatur, & exanimatur, quasi extincto illo, revera excedat à corpore anima. Neque enim aut spiritus in eo reliquus esse, aut restare cum vita aliquis sensus aut motus videtur. Horis viginti quatuor elapsis, revertente spiritu ceu e profundo somno, cum gemitu expergiscitur exanime corpus, quasi revocetur in vitam ex morte, quæ conciderat. Postea sic restitutus, ad interrogata respondet, & ut fidem faciat percontatori, recenset aliquid, quod agnoscat ille, & certo sciat in adibus suis aut cognatorum fuisse. En astutias Satanæ! Hæc autem

omnia eo faciunt, ut veritatem
 ecstasis Diabolicæ nobis exhibeant. De
 qua etiam *Doctor Job: Adam: Osiander*
 ira habet: *De Magis constat, quod in ec-*
stasin sæpe rapiantur, sensus eorum ad inte-
riora revocentur, atque corpus quasi exani-
me compareat, quo in casu, anima videtur
discessisse, quæ non discessit, sed intra fuit re-
vocata. Diabolum vero esse persua-
ssimum est Christianis, qui cum rem præ-
stare nequeat, specie illudit, & diabolicam
opinionem stabilire gestit, ut scilicet hunc er-
rorem de animarum emigratione mentibus
imprimat. Auctoritates, ad quas provo-
cant, eæ tanto minus nobis quid dero-
gant, quanto pauciores sunt, qui hanc
sententiam sequuntur, collati cum patro-
nis contrariæ sententiæ. Sed Baldui-
num ab ipsis allegatum quod concer-
nit; eum magni nominis Theologum,
eandem cum Bodino fovere sententiam,
alii non immeritò mirantur. Alii eum
non tam pro affirmativa, quam negativa
militare cum Osiandro volunt, idque ex
eo; quod aperte hunc raptum Diaboli,
 di-

dicat vocari ecstaticum, quo vires animæ ita sepultæ sunt, ut videatur homo mortuus, non ita in rei veritate mortuus.

§ IV.

Demonstrata abreptionis animæ, ejusque solius absque omni corporis consortio, ad *Panegyres* Satanicas translationis impossibilitate, videndum quid de totius compositi, certis ritibus initiati transmigratione auctoribus placeat, quidve non. Controversa autem & dissentionis plena, inter eos, qui hæc *Sagarum* portenta tractant, ut est res, *revera ne, ad illos, de quibus conspirans omnium oratio est, conventus avolent? an vero in quiete, ubi exercent vanas nocturna insomnia mentes, adesse sibi videantur?* Ita in tres classes circa hoc negotium abeunt *Doctores*. Quorum quidam translationes has semper *phantasticas* esse asserunt; quidam has *reales ac re ipsa tales* existimant; quidam autem jam *phantasticas*, jam etiam *reales* faciunt. Primam sententiam sequuntur à *Delrio* citati au-

ctores; Mart: nempe de Art: Canonis: Joh: Baptista à Port: lib: Mag: Naturalis 2, Alcio-
 atus, Duarenu, Ærodius, Michael Montanus,
 Johan: Salisburiensis, Lutherus, Melancton.
 Qui animi cogitationi ac illusioni Dia-
 bolicæ hæc adscribentes cum Godelmano
 ex Wiero dicunt: *Lamias* virtute unguenti
 in profundum somnum incidere & Diabolum
 in somno earum imaginationi talia phanta-
 smata, de volatu, choreis imprimere & in tali
 phantasmate, eas donec evigilent, detinere,
 corpore interim in lecto aut cubili quiescente.
 Suppeditat enim illis, ait idem, fraudulentus
 ille Magister naturaliâ quædam pharmaca,
 quibus ubi se inunxerint, confricuerintque
 per fornacem, mox se evolaturas, ac per aerem
 longe lateque evagaturas ad tripudia, dulcis-
 sima symposia, concubitus & gratissima rerum
 spectacula, confidunt: quæ tamen per inso-
 mnia ipsis ingerit mille artifex, ubi ab in-
 unctiione somniferi omnino unguenti, in pro-
 fundum somnum delabuntur. Quibus au-
 ctoribus argumentis, parum urgenti-
 bus fisis haud accedimus. Sint enim
 licet sæpe qui a Dæmone sensibus ex-
 ter

ternis internisque vincētis, cogitatione etiam læsa, vel vigilantes, vel dormientes illuduntur. Queat etiam licet *Diabolus* læsis corporis viribus, & animi facultatibus, plura homini persuadere, ut in antecedentibus evictum. Quid aliud hinc inferre fas est, quam posse *Sagas* decipi: semper autem illas falli, hinc non sequitur. Extent etiam passim deceptionis Diabolicæ exempla, tam quæ hanc ad *Panegyres* transportationem, ut in superioribus monstratum, quam quæ alios quoque casus, velut temporum annales replicanti ignotum esse nequit. Inventa licet sæpenumero etiam corpora domi jacentia, nec loco mota, ut de variis à *Grillando* narratum; quo spectat illud in vita *D: Germani* de mulierculis convivantibus, ut videbantur, & tamen domi repertis dormientibus. His tamen nihil amplius probatur, quam deceptas aliquando has mulierculas; ast semper ita fieri vix probatur. Quin

potest etiam & solet Dæmon, *Strige* ad conventum profecta, ne maritus expergiscens forte, eam abesse deprehendat, maritum decipere; jam res quasdam supponendo, personasq; dormientibus adumbrando; vel interea alium Dæmonem in forma succubi, ad latus maritorum adjungendo, qui loco uxoris est, qui etiam si opus fuerit, ad omnia absentis conjugis officia in toro conjugali se promptissimum exhibet. Quod exemplis probant; *Remigius*, Paul: *Grillandus de Sortil*: Quibus similia sunt, quæ in actis judiciariis *Bertrandus* habet. *Eller* uxor *Decani in Ottingem*, infantis culcitram: *Seichen Maja Speirchen* scopas supposuisse memoraverunt, postquam essent nomen sui Dæmonis præfata, sicque maritis fucum sæpe fecisse. *Homburgii* *Maria* uxor *Sutoris stramentorum fascem veluti unguine infusarum*, qui statim ac ipsa domum reversa esset, evanesceret. *Catharina* ipsum Dæmonem sua accubatione, ejusmodi vices aliquando gessisse declaravit. Quid autem de concilii *Aneyrani* decreto habent-

bendum? unde sua etiam petunt, quasi in hoc jam olim decisum, *Lamias non corporaliter, sed phantastice tantum illusionem nempe Diabolicam, ad ea loca, in quibus se fuisse dicunt deferri, quisque ejus decreti sensus sit?* ex iis quæ Mart: Delrio *Lib: Disq: Mag: 2. quest: 16.* nec non Joh: Conrad: *Schragmullerum Diss: 4. tractatus Stæcheolog:* colligi potest, quos vide.

§ V.

Habuit autem uti prima sententia suos patronos, ita & secundæ sese plures associant. Et in his Bodinus *lib: Demonol: 2.* Paracellus in *Philosoph: sua magna & occulta.* Scribonius in *Physiolog: Danaus, Franciscus, Joel, Cigogna,* ex Patribus his annumerantur *Clemens, Arnobius, Hegesippus* pluresque quorum mentionem Doct: Joh: Ad: Osiander in *thes: 46,* magici tractatus facit. Sed quo minus his, nihil præstigiatarum hic intercedere opinantibus assurgamus; facit, quod sive *Magos,* sive *modum* ejusmodi transvectiones procurandi, si-

ve

ve ipsum, harum auctorem *Diabolum* consideremus, causas sat habeamus credendi, quandoque & quidem sæpius illas transportationes præstigiatorias esse.

§ VI.

Ultimæ ergo sententiæ, quæ media est, quandoque *reales*, quandoque *phantasticas* esse has translationes statuens, cum *Remigio*; *Wiero*, *Alstedio*, *Delrio*, nec non celeberrimo nostro *Joh: Adam: Osiandro*, nos censemus subscribendum. Quia autem superior paragraphus quartus, translationes ad *Panegyres*, sæpe quidem *phantasticas* esse docebat; videndum igitur in hoc, quod & aliquando *reales* esse possint, talesque revera sint. Id fundamentis, tam ex *possibilitate*, quam *actualitate* translationis petitis, facientes. *Possibilitatem* quod spectat, eam *motio alieni corporis*, *Intelligentiis* in *Pneumaticorum* scholis, inter alias operationes assignata, evidentem reddit; nam præter *motionem intrinsecam*, quæ *Intelligentia* se libere ab uno πs
in

in aliud conferunt, gaudent etiam
 spiritus illi fortissimi *motione extrinseca*,
 qua alia extra se posita corpora, ab
 uno in alium trajiciunt locum, vi a
 potentia se ipsas movendi, non realiter
 distincta, cum Intelligentiæ aliud mo-
 vendo, seipsas, simul moveant, vel ad
 minimum impetum tantum imprimant.
 Quæ cum de Intelligentiis *ut*
sic à Philosophis probentur, Quid
 obsit? quo minus possit etiam Diabolus
 corpus quoddam localiter movere,
 cum illo aerem pervium transire, ad
 terminum, ubi illud ipsum corpus e-
 xistere atque collocare velit, & conse-
 quenter etiam *Sagas, Magos, &* ejus
 furfuris homines alios, ad *Panegyreon*
 loca transvehere. Quæ enim de Intel-
 ligentiis *præcise* dicta volunt Philoso-
 phi, ea malis bonisque communia pu-
 tanda sunt. In quem etiam finem allegant
 plures exempla quædam e Sacris de-
 prompta, utpote *Cbristi, Habacuc & Phi-*
lippi, interpretationibus licet maxime
 diversis. Et quidem quantum ad *Cbri-*
stum

stum a Diabolo in sanctam civitatem
 ejusque templi pinnam deductum, ac
 inde iterum, in montem excelsum
 translatum, censent alii, observante
 Doct: Abrah: Calovio *in Annot. ad cap:*
4. Matthæi, eam translationem ima-
 ginariam fuisse, factamque ut *præstigiis*
oculis, animoque Christi, objectis, crederet se
 illuc deductum, etsi in deserto maneret.
Alii licet veram ac realem eam faciant,
coactam tamen volunt fuisse, adeoque
 per modum *raptationis,* talem, cui sen-
 tentiæ accedere videtur, etiam Baldui-
 nus, *lib: 3: cap: 5. Cas: Consc: præmit-*
tis quibusdam, ita differens: *Quin &*
in ipso Christo Salvatore, Diabolus pro sua
impudentia, suam probare ausus est poten-
tiam. Eum enim ita permittentem, in pin-
naculum templi, corpore suo transtulit, non
pederentim ducens, sed subito eum abripi-
ens. A quo in aliam sententiam non
 abit Doct: Job: Adam: Osiander, in tra-
 ctatu *Magiæ* talia passim insinuans, ut
 exinde colligere possis, Christum ejus
 sententia, vere à Diabolo abreptum
 in

in pinnam templi; ac deinceps in montem translatum fuisse. *Alii* cum *Calonio* vere quidem hæc facta innuunt, *deductione* tamen potius, quam *raptatione per aerem*, hanc rem absolutam credunt. Hinc cautius etiam hic *Mart: Delrio* procedit, exemplo Christi translationem *Lamiarum* non firmans, cum & ipsi placeat, Christum non a *Dæmone raptum*, sed *ductum duntaxat*; & præeunte Diabolo, sequutum Christum fuisse, & sic in pinnaculum & montem ascendisse. *Habacucum* autem capillo, in *Babylonem* ad *Danielem* translatum; ut & *Philippum* a Spiritu ex deserto in *Asotum* deportatum, quod attinet, ex his colligunt nonnulli, quod si Angeli boni ista præditi sint virtute, ut corpora de loco in locum transferre possint, consequens esse competere etiam *Diabolis*, potestatem in *Sagarum* corpora transportanda; idque quia *Diaboli* & *boni Angeli*, non *ratione essentia*, sed *ratione bonitatis & malitie accidentalis* differant.

C

Alii

Alii autem ut *Ulricus Molitor* male ab *Angelis bonis* ad *Dæmones* argumentari contendunt; eo quod Angelorum hac in re, longe major vis ac robur, quam Dæmonum sit. Nos cum alia suppetant argumenta, hæc ad præsens negotium roborandum non urgemus, quin reservamus, prout decet, judicium de his superiori facultati, ad *actualitatem* translationis muniendam pergentes.

§ VII.

Actualitatem autem translationis, tot, non tantum *Sagarum* experientia, quæ vel *visæ transportatæ*, vel inter *transportandum dejectæ repertæ* sunt, sed & *conventuum*, in quos quidam forte fortuna inciderunt, tam abunde probat, ut sine protervia & temeritate ab aliis dissentire nequeamus, licet autem plura nobis in præsens negotium exempla, auctores porrigant, sufficiat tamen nobis, vel unum alterumve modo, majoris lucis ergo, cuique experientiæ adscripsisse. Sic quantum ad *translationem*,

Et quidem determinate ad Sabbatha, nullum
 autumamus exemplum magis planum
 esse eo, de muliere quadam à Grillando sic
 narrato; mulier quadam Sabiensis hanc pro-
 fitebatur Diabolicam artem, de qua cum ma-
 ritus suspicionem haberet, interrogavit eam,
 pluries, quae semper negavit. Maritus vero
 in suspitione sua persistens, anxie veritatem
 perquirebat: qui adeo astute se gessit, quod
 vidit illam quadam nocte, se unguento quo-
 dam ungentem; quae unctioe peracta, vidit
 illam celerrime, quasi avem recedentem, Et ex
 superiore domus solario, ad inferiora descen-
 dentem. Illam maritus sequens ut videret
 quo tenderet, amplius eam non vidit, Et
 accedens ad portam domus, invenit eam clau-
 sam. Quae res magnam illi praebuit admi-
 rationem. Die vero sequente iterum maritus
 uxorem interrogat, quod anxie scire cupie-
 bat, Et illa constanter, ut antea se nescire dixit,
 maritus vero ut amplius negare mulier non
 posset, aperte ei dicit omnia, quae nocte pra-
 terita illam fecisse viderat: deinde fustibus
 illam percuttit graviter, Et duriora minatur
 verbera, nisi veritatem dixerit; quam si aperte

exposuerit, veniam se illi daturum promi-
 fit. Mulier igitur se jam non celare posse
 intelligens, veritatem aperuit, & veniam à
 marito petiit; quam illi maritus hac condi-
 tione indulfit, ut illum ad tales congrega-
 tiones adduceret: illa vero ut veniam im-
 petraret, facile petita promisit, & promissum
 ex licentia Satanae implevit. Adductus igitur
 ille ad locum, ubi ludisiebant, ludum
 & choreas & omnia cetera contemplatus est,
 & tandem ad mensam cum reliquis, ut vesce-
 retur, sedens, cum cibos inspidos judicaret,
 petiit sibi dari sal, quod in mensa deerat, &
 quamvis iterum atque iterum petiisset, nun-
 quam illi dabatur, tandem cum post impor-
 tunam petitionem, prolixamque expectatio-
 nem sal illi daretur, dixit: nunc laudetur
 DEUS, quoniam jam venit sal. Quibus
 verbis prolatis, Demones, quoniam laudes
 DEI audire refugiunt; statim recesserunt,
 & reliqui omnes disparuerunt, luminaribusque
 extinctis, mansit ille solus nudus, quousque
 mane factò, vidit quosdam pastores, quos
 interrogavit, quenam esset illa patria, in
 qua erat, illi vero responderunt, esse agrum

Beneventanum, in regno Neopolitano. Qui locus distabat a patria viri, per centum miliaria, ob quam causam, licet dives esset, coactus fuit per viam mendicare, ut ad domum suam redire posset. Ad quam postquam pervenit, statim uxorem suam ob Læmia crimen accusavit, & totam rem gestam ut narrata est coram iudicibus exposuit. Qui rem totam plene, ut oportebat examinantes, vera esse omnia, quæ diximus invenerunt. Quæ etiam mulieris confessione confirmata sunt. De Saga inter deportandum demissa inventa, Paulus Grilandus lib: 2. de fortibeg: habet; referens anno 1524 sibi ut inquisitori oblatam quandam Lucretiam; quæ dum ex congregatione ludorum domum deportaretur, & sub auroram, matutinæ campanæ pulsus, quo ad orandum populus vocatur, fuisset auditus, subito illam à Dæmone vectore, prope fluvium, in agro spinis obsito fuisse derelictam. Forte juvenis, ei benè notus illac transibat; ergo eum misera nomine proprio advocat. Juvenis videns

rotam nudam, accedere formidabat. Perſiſtit illa blanditiis allicere, tandem appropinquavit, & quæſivit habitus & moræ eo loci cauſam: illa primum alia omnia pertexere, & multa mentiri, donec juvenis incredulus, negavit ſe ei opem laturum, niſi vera fateretur. Illa fidem ſecreti ſtipulata, confitetur quod ſibi accidiffet, & qua ex cauſa. Juvenis eam ſecreto domum ſuam perduxit, & multis ab ea muneribus donatus fuit. Sed tandem fidei datæ immemor rem uni atque alteri narravit: ſic paulatim ſparſo rumore & mulier capta, & juvenis teſtimonium perhibere coactus, hæc omnia *Grillando* narravit. Huic ſimile protulit *Bartolomæus Spineus*, dum puellam ajebat, quæ cum matre *Bergoni* morabatur, inventam fuiſſe nocte *Venetiis* in thalamo ſui affinis. Ad convivia autem à viatoribus ſpectata, eorumque loca deinceps demonſtrata, referendum arbitramur, quod ab *Gvilhelmo Neubergenti* in hunc modum traditur:

In provincia DEIrorum res mirabilis contigit,

dicit, quam à puero cognovi. Est vicus a-
 liquot à mari Orientali milliariibus distans.
 Ex quo vico rusticus aliquis, ad salutandum
 amicum in proximo vico commorantem pro-
 fectus, multa jam nocte, minus sobrius re-
 meabat. Et ecce de proximo tumulto, voces
 cantantium audivit & festive convivantium.
 Miratus quinam in illo loco solennibus gaudiis
 intempeste noctis silentium rumperent, hoc
 ipsum curiosius inspicere voluit: vidensque
 in latere tumuli januam patentem, accessit
 & introspexit, viditque domum amplam &
 luminosam plenamque discumbentibus, tam
 viris quam foeminis, tanquam ad so-
 lennes epulas. Unus autem ministranti-
 um cernens stantem ad ostium, obtulit, ei po-
 culum. Quo ille accepto, consulto noluit bibe-
 re, sed effuso contento, & continente retento
 concitus abiit, factoque tumultu in convivio
 pro sublatione vasculi, & persequentibus eum
 convivis, pernicitate jumenti, quo vehebatur
 evasit, & in vicum cum insigni prada se
 recepit. Denique hoc vasculum, materie
 incognita, coloris insoliti, & formae inusita-
 ta, Henrico Seniori Anglorum Regi pro

munere oblatum est: ac deinde Davidi Scottorum Regi, contraditum annis plurimis, in thesauris Scottie servatum est, & ante aliquot annos (sicut veraci relatione cognovimus) Henric: II illud aspicere cupienti resignatum à Rege Scottorum Giulb: Huc facit & id, quod non testium tantum dictis clarum, sed & clara luce gestum Remigius lib: 2. *Dæmonol:* à fœmina *Nicolaea Langbernhard* refert; quæ aperto meridie iter faciens, advertit in arvo finitimo, chorum in orbem saltantium, tam virorum, quam fœminarum: verum quod præter solitum aliorum hominum id faciebant, ea attentius aspiciens, vidit caprinis & bubulis pedibus deformes una intermixtos, unde illa metuens, salutare nomen JESU inclamat, quo facto evanuerunt omnes, præter unum *Petter Gros Petter* nomine, cui ocius in aërem subiato, penicillum instar penicilli furnarii excidere visum; qua causa cognita, manifestis etiam factis lociis, hujus rei gravissimum argumen-

tum

tum hoc fuit, quod locus, ubi in orbem choreæ illæ agitatae, postridie monente Nicolæa, circo impressus apparuerit. Nonne hæc satis manifeste *actualitatem conventuum* probant? An hæc somnia dicenda? An ipsius *Peters Gros Petters* penicillum etiam somnians eo delatum, somniasse *Nicolæam*, & somnii ægrimonia triduo lecto affixam? Somniasse testes hos omnes hæc solennia, & meræ vi imaginationis agro impressa vestigia, tam pertinaci impressione? An choreas duxisse docilia armenta *Lotbaringico* in solo.

§. VIII.

Nec alienum à dictis docet, corporalis illa *Sagarum*, ad alia etiam loca remota translatio. Sic de *Simone Mago* accepimus, eum coram *Paulo*, alarum Dæmoniarum remigio in aërem sublatus, volitare visum; relatum pariter de *Job*: quod dā *Theutonico*, Sacerdote Halberstadiensi, quod *Magia* clarus & famosus, à *Satana* medio intempestæ noctis silentio, in

tria distincta loca (ut puta Halberstadium, Moguntiam, & Colloniam Agrippinam) per aerem deductus fuerit, in quibus ternas missas in festo nativitatis legi solitas celebraverat. Constat porro experientia, *Sagas* in locis sæpius diffitis convenire, sua de rebus in posterum efficiendis, ibi conferentes consilia; velut de *Muliere vidua*, inquit Balduinus Ronseus. *Epist: Medic: 50.* quæ à curiosiori servo deprehensa est, sæpius statim ac quieti se tradidissent domestici, in stabulum ad præfixum locum, venire, ac contiguum fœnile exporrectis manibus præsepi apprehendere, eoque ad conventicula digredi; qui & ipse servus eandem aleam semel ad exemplum heræ pertentare volens, raptus in aera defertur in oppidum *Wick*, in abditum & subterraneum specum, ubi heram cum cætu maleficarum de maleficiis conferentem reperit. Si autem *Sage* minoris voluptatis captandæ causa, in remotissima lo-

loca vere translatae fuere, magis sane probabile est, illas quoque ad sua *Sabbatha* longe majoribus gaudiis referta transportari. His accedit *unanimes Sagarum vox*, qua unanimiter, etiam in rogo, ubi fictio non profutura, confitentur *se corporaliter nonnunquam ad sua Sabbatha transportari*; addentes etiam hoc, quod præprimis notandum, se quandoque *realiter*, quandoque *phantastice* translatas esse. Quæ confessio, si delusoria & phantastica foret translatio, tam una & consentiens haud esset. Nec hæc Sagarum tantum confessio est; fatentur quippe eadem, etiam alii, a Magico quidem crimine immunes, sed curiositate tamen, vel inconsiderantia ad talia *Sabbatha* deducti, ut exemplis in hanc rem a Nicolao Remig: *lib: Demonolatria 1. Mart: Delrio, Bodino*, allatis, pluribus illustraremus, ni ad alia nobis maturandum esset.

§. IX.

Sed his susque deque habitis, viden-

dentes multi cæcutire malunt, & rem
 ut ut intricatam, probabilem tamen,
 excæcata rationis nubecula obtuscare,
 quam veritati palmam dare. Et certe
 uti nihil tam absurdum menti nostræ se-
 se insinuat, quod non aliqua in speciem
 saltem ratione probabili confirmari que-
 at, ita nec hic, contrariæ sententiæ ap-
 plausores fundamentis, ut volunt sunt
 destituti. Nostrum ergo jam erit, affir-
 mativam in superioribus satis fuisse proba-
 ta, potissima quæ pro sua opinione sta-
 bilienda, adversæ partis defensores in a-
 renam deducunt paulo altius perpende-
 re, & quid roboris eis insit, quidve non
 ad clarissimorum præceptorum ductum,
 paucis, sed candidè significare. Et quidē
 primo iis tantopere non dimovemur,
 ut a recepta sententia recedamus; qui-
 bus dicunt, *Diabolo scilicet: tanquam sub-*
stantias incorporeas, non posse molem corpo-
ream ita movere, nedum Sagarum corpora,
cum gravia sint, subito in superiorem ae-
rem tollere, Et ad loca longe diffita, cele-
 vi-

viter præsertim, ac intra tantillum temporis
 spatium transportare. Evidens enim est,
 Diabolos spiritus fortissimos esse, quo-
 vis corpore, humano, etiam Gigan-
 teo robustiores. Hinc B. Gregorius
 lib: 34. Moral: cap: 17. de potestate Dia-
 boli differens: Potestas ejus, inquit, su-
 per terram cunctis eminentior perhibetur,
 quia etsi actionis sue merito infra homines
 cecidit, omne tamen genus humanum, na-
 tura Angelicæ conditione transcendit. Quam-
 vis enim interne felicitatis beatitudinem
 perdidit, natura tamen sue magnitudinem
 non amisit, cujus adhuc viribus humana
 omnia superat, licet sanctis hominibus me-
 ritorum suorum dejectione subjaceat. Et
 quia possibilitatem suam in uno vel al-
 tero, utpote Simone Mago & Apollonio
 Tyaneo monstrarunt, cur non idem
 possent in cæteris præstare. Neque et-
 iam cum Wiero de Præstig: lib: 3. cap: 12.
 credimus Demones sine corporibus as-
 sumptis, corpora per aërem gestare;
 in assumpta enim forma comitatur
 Demon Sagas, nunc in forma hirci,
 nunc

nunc canis, nunc felis, & similia illis sese adungens. *Gravia etiam licet sint corpora Sagarum, fit etiam motus iste celerissimus, non tamen impedit illa, vel gravitas, vel celeritas motum, longe majori existente vi Dæmonis moventis. Quin Angelus, ut verbis loquar Mart: Delrii, determinatam sibi que notam, suis viribus non majorem molem, ea celeritate & tractu, quem & agilitas Angeli, & rei mota natura permittit, eo solo movere potest, quod in assumpto corpore, secundum substantiam præsens sit, sicque præsens corpus illud impellat, & mediante illo, aliud corpus sibi contiguum moveat, & debebat. Sed nec id alicujus ponderis est, quod ingerunt, scilicet: Dæmoni nullam esse causam, talem conventuum frequentiam potius instituendi, quam ut hæc, vel seorsim cum singulis agat; vel etiam ipsorum imaginationi talia imprimat, animos occupando, & ad lubitum phantasmata formando. Multa enim hinc ille commoda percipit; quippe qui per has Panegyres, mancipia sua*

tua primo; vehementius in malitia fo-
 vet; secundo, hoc pacto criminis par-
 ticipatione, singulorum peccata aggra-
 vat; tertio, talibus illicibus, & variis
 illic factis inductionibus plures facilius
 instigat; quarto per multitudinem,
 mutua imitatione ad malum audacio-
 res facit, DEI, hominumque timorem
 tollendo; quinto difficiliorem illorum
 conversionem reddit, quo pluribus se
 testibus *Demoni* addixerunt, & actuum
 frequentatione, quasi quodam habitu,
 occaluerunt. Licet porro *Demon* animos
 occupare, ac à DEO alienare studeat; oc-
 cupato tamen animo, corpus non dimit-
 tit, cum etiam per corpora animos
 petat; & quamvis translatio illa, ad ani-
 mos seducendos necessaria non sit, præ-
 stat tamen eam observasse, ob rationes
 modo inculcatas. Obtendunt dissentien-
 tes porro loca, per quæ transferuntur;
 existimantes impossibile esse, per rimas
 angustissimas, fenestras, januas clausas, per
 quas specie murium, felium, locustarum
 transire videntur, corpora illa absque dissen-
 sio-

sionum penetratione naturaliter impossibili per-
transire posse. Verum ut ut alicui dubi-
 us videri possit modus, quo hæc fiant,
 quia tamen res vera est, & exemplis fir-
 mata, nolumus cum illis ab ignorantia
 modi, ad negationem rei procedere.
Secundo sicut species illæ, in quibus per-
 duci se *Sagæ* fatentur, præstigiolæ sunt,
 ita quoque angustia illæ, per quas
 transire *Sagæ* dicuntur, quandoque præ-
 stigiolæ esse possunt, miscenturque pu-
 tamina baccis, falsa veris. Aperit po-
 tius ut loquitur *Doctor Job: Adam: Ost-*
ander, præstigiator ille fenestras & ja-
 nuas latentes, ut scilicet putent sese trans-
 ire, cum tamen non penetrent, sed
 per ostium apertum intrent, vel fissu-
 ras & rimas dilatare, disrumpere, vel
 alio aliquo modo laxare potest, &
 postea iterum compingere, vel modo
 quodam nobis ignoto, viam suis devo-
 tis parare. Denique realem illam trans-
 lationem non esse, vel ex inde consta-
 re dicunt; *Quod tibi in illis conviviis*
non sint reales, non satient, sed inani vento
de-

*deludant, ut convivia illa vere Heliogabaleas
 cenas vocare possis, Imò omnia exaudito
 solum nomine JESU in istis conventibus
 evanescere, atque sic ludibrium demonstrare.
 Sed tantum abest, ut cibos in istius-
 modi conviviis appositos, semper præ-
 stigiosos dicamus; nam ut cætera, quæ
 his accidunt, non omnia mendacia
 sunt, sed quædam vera, verbi gratia, ve-
 stes, pocula, quæ secum domum defe-
 runt; uti vinum quod bibunt, non sem-
 per est fictitium, sed quandoque ve-
 rum; cum cellas subeant, & ea illis de-
 trahant: ita & cibi non semper præsti-
 gia putandæ, sed quandoque solidi ha-
 bendi. Quod autem dicantur nomine
 JESU inclamato cessasse omnia, hæc facta
 credimus, cum Doctore Job: Adam: Osian-
 dro, non per umbrarum evanescentiam, &
 specierum sublationem, sed per celerrimam
 asportationem, oculorum fascinationem, imo
 quandoque quorundam relictionem; cum
 scilicet illi qui tales conventus adeunt,
 vel forte fortuna illis sese immiscent
 vel ex vigilibus, vel ex viatoribus,*

50
quandoque pocula, quæ relicta fuerunt
apportarunt *Magistratui* vel sibi servarunt.
Plura aduersariorum argumenta exami-
nando persequi, breuitas prohibet; qua-
re missis illis, ad ea exponenda, quæ cir-
ca hanc materiam supersunt, veniemus.

SECTIO TERTIA.

*Ritus circa conventus observandos, solennia,
nec non tempora & loca conventuum ex-
ponit.*

§. I.

Instituuntur autem hi *conventus & Syna-
gogæ*, ad quas non semper in mente
aut *apparentia*, sed quandoque in *vera
& naturali forma Sagas* accedere, doctis-
simorum tam *Theologorum*, quam *juris-
consultorum*, & *Medicorum* placitis con-
formiter diximus, hoc potissimum
modo & ordine. Videlicet *primum* per
unum aut aliquot dies, ante futuram
congregationem, vel ipse tanquam
Preses collegii, vel per *Dæmonem* ad
cujuslibet *Sage* custodiam constitutum,
quem

(quem blandis cognomentis (ut *Martinelli* aut *Magisteruli* pro lubitu *Satanae* honorare coguntur *Saga*) vel per alios *Magos* & *Sagas*, illis denunciatur, ac intimatur, qualiter tali nocte & tali hora se præparent ad veniendum ad ludum. Rite sic evocatae, quod si quædam justam causam impediendi, quo minus conventui interesse valeat prætexat, ea ipsa auditur, dum modo vera & excusabilis causa sit. Alioquin si fingeret causam habere *Saga*, quæ nulla esset, ipsa quidem non deterebatur invita, sed remanebat in domo sua, nihilominus in poenam mendacii, interim à *Demone* in mente & in corpore, maximis & continuis doloribus ac ægri tudinibus adeo miserabiliter vexata, ut nihil penitus quietis habens semper tribularetur, & omnia quæ ipsa interea ageret, evanescerent, & perirent in fieri. Et ex his malis non evadebat prius, quam peccatum confessa, etiam jurejurando promitteret, se in posterum non recusaturam accedere. Ut ex *Mart: Delrio*, loquitur

52
Doct: Joh: Adam: Osiander *Thef: 50. tra-*
Status de Magia. Cum, vero promitteret
se accessuram, statim adveniente nocte &
hora, voce quadam à *Damone* evoca-
ta, quæ sic evocata mox sumit pyxi-
dem unctionis, corpus suum in quibus-
dam partibus liniens, quo linito exit à
domo inveniens *Magisterulum*, jam in
birci jam in *canis*, jam in *tauri* vel *suis*
forma illam expectantem; super quo
nuda plerumque manibus certa ratione,
applicatis, hirco per aërem ascendente
equivitat. Quod autem *vestibus spoliata* ac-
cedant, id sane turpi *Demonis* fraude
fieri certum est, (ut scilicet eo facilius
libidinis incendium in illis creet) qui
etiam illis persuadet, eas conventiculis
interesse non posse, nisi corpus suum nu-
dum, unguento ex *adipe felis, canis, asi-*
ni, lupi, & *potissimum ex pinguedine in-*
fantum ante baptismum necatorum, confe-
cto illinant, id propterea illis solum per-
suadens, ut ad quam plurimas infantum
cædes eas alliciat. Ac ne forte una ab
aliis unguentum, quod prima vice sal-
tim

tim procedit, sæpius mutuo accipiat, necessarium esse dicit, ut ipsamet illud sibi ex infanticidio comparet. Adeoque miseris illis imaginatur, *vim translaticivam* huic unguento inesse, quod tamen revera nihil ad delationem confert, aut si certe aliquid confert, eatenus id efficit, quatenus per id sensus corporis conscripti jacent. Et licet eas absque unguenti usu transferre possit, quod & sæpius factum, eo tamen uti mavult, *tam* propter causam memoratam, *quam* ut unguentorum inunctione sensum obstupesciat membrorum, *in Sagis* quæ *vel* timidiores *vel* delicatiores sunt, ad horribilem illum Satanæ contactum in corpore assumpto tolerandum

§. II.

Sed ut eo unde digressi sumus, revertamur; sic inuncta *Saga*, solet plerumque *verbis, ceremoniis* etiam quam plurimis præmissis, infidens *jam* animali; utpote vel hirco, vel tauro, vel sui, vel cani, *jam* homini etiam truculento, *jam*

arundini, furcæ, scopis, baculis, sed incantatis, aliquando etiam unctis deferri; Sic inquam solent a *Demone*, ad ludum, ipsis dictum, *bonæ societatis* brevissimo tempore devehî, ibique ubi ignis ut plurimum accensus est teter & horridus svaviter deponi. Ibi *Sagis* ad *Comitia* translatis, primum omnium, *Cacodemon*, conventus *Præses*, in solio forma terrificâ, ut plurimum hirci vel etiam hominis tetricosi & horridi quidem, sed magnifice induti sedens, conspicendum se præbet. Ad hunc *Saga* Majestatem ipsius veneraturæ accedunt, eum non uno sed diversis modis adorantes, adeoque *interdum* complicatis genibus supplices; *interdum* obverso tergo stantes; *interdum* cruribus etiam in altum jactis, nec capite in anteriorem partem prono, sed resupinato, adeo ut mentum cœlum respiciat. Tum candelis piceis oblatis, vel umbilico infantili, in signum homagii, eum in posterioribus osculantur. Peracta sic adoratione sacrificia fieri solent, quibus *interdum*, aut

libe-

liberos suos Diabolo offerunt, & occidunt; aut semen ei profusum dicant; interdum communione sumptam sacramentum, in ore asservatam, atque extractam Demoni oblatam, coram eo pedibus conculcant.

§. III.

His & similibus abominationibus execrandis commissis, mensis facie vel aperta vel larvata assidere incipiunt, & convivari de cibis, quos vel singuli attulere, vel quos *Demon* suppeditat. Solent autem diverse esse mensæ, cibis nonnunquam delicatissimis, nonnunquam valde insipidis & insulsis onustæ, quibus pro dignitate & opibus singuli tractantur convivæ. Aliquando suus cuique *Demon* affidet; aliquando Malefici, ex una parte, suus cuique *Demon* ex adversa. Nec mentæ sua deest benedictio, & gratiarum actio, cœtu hoc digna, verbis constans plane blasphemis, quibus ipsum *Beelzebub* creatorem, datorem & conservatorem omnium profitentur.

§. IV.

Absoluto *convivio*, ut omnia fiant *ritu*, quam fieri possunt *absurdissimo*, *cho-reas cum suis Martinellis ducunt*, ad tympanum fistulamve alicujus sedentis in arbore bifida, dorsis invicem obversis, & in orbem junctis manibus, jactantes capita more fanaticorum & cantantes fescenninos, in honorem *Demonis obscœnissimos*. Delassatæ jam cum *Amasis Demonibus foedissime commiscentur*, non *phantastice* tantum, sed & sæpe etiam *realiter*, ex quo tamen congressu, verus homo nunquam oriundus est. Negandum enim non est, quin *Diaboli* cum mulieribus congressum tum *phantasticum*, tum *realem* exercere possint, quatenus ratione ipsis possibili, & a DEO permessa, nobis vero incognita, per seminis aliunde sumpti effusionem, miseris hominibus illudunt, & titillationes in eis excitant, quamquam ipsam generationem, a qua effectus dependet minime concedamus. Denique instante termino, *sua unaquæque nar-*

*rat ab ultimo conventu facinora; quæ quo magis execranda, eo collaudantur uberius; si nulla, vel non satis atrocia, verberantur atrocissime a Demone, vel a Malefico quodam seniore. Ultimo pulveribus (quos aliqui scribunt, esse hirci illius, quem Demon assumpserat, & quem adoraverant, subito coram illis flamma absumpti) vel aliis venenis acceptis, sæpe etiam indicto cuique nocendi penso & pronunciato PseudoDEI Demonis decreto; ULCISCIMINI VOS, ALIO-
 QVIN, MORIEMINI, suas domos si prope sint, pedibus, sin distantiores ut advecti repetunt. Has omnes causas propter quas Diabolus mancipia sua ad ista Sab-
 batba vocat. Balduinus lib: Cas: Conf: 3. cap: 5. c. 7. quinque facit; ut primo fiat hæc convocatio ad fædus cum ipso redintegrandum; secundo ut novam a Dia-
 bolo nocendi potestatem accipiant; tertio ut malefactorum suorum rationes Diabolo red-
 dant; quarto ut scelerati parentes in istis conventibus liberos suos etiam Diabolo offe-
 rant; quinto ut testificentur qua cum a-
 lacritate Diabolo inserviant.*

§. V.

In tempore horum conventuum examinando non convenit inter auctores; quorum quidam cum Balduino, ter in anno, hos celebrari volunt, cum quo conspirat etiam Joh: Christ: Fromman, in appendice tract: sing: de fascinat: hæc habens: ter pariter coram Dæmone, singulis annis comparere & Sabbatha celebrare tenentur Magicæ societatis membra. Admittens tamen, præter generalia hæc comitia, particularia iis, qui nonnihil in religione Dæmoniaca vacillant, indici, ut devotionis Dæmoniacæ evadant tenaciores. Unde & Celeber: noster Doct: Joh: Adam: Osiander, in tempore instituendo, nihil certi constitutique habere Satanam asserit, nec enim fieri hebdomadatim, nec menstruatim, nec annuatim docens, sed quando quotiesque illi Magistro visum fuerit, communiter tamen bis aut ter in anno fieri, ex plurimarum Sagarum confessionibus credi. Id autem certum est, tempus plerumque nocturnum,

num, & intempeſtæ noctis tenebras, hiſce conventiculis a *Diabolo* confecra-
 ri (quamvis nonnulli dicant fieri et-
 iam meridie & interdiu) idque *tam* ob
 hanc cauſam, quod ſc: *Dæmon* poſt fœ-
 dum lapſum e *Paradiſo* obſcurus effe-
 ctus, lucem fugiat, tenebras veſperti-
 onis in modum amet, operaque ſua
 claræ luci exponere ſubterfugiat; quæ
 inde communiter nigra dicta ſunt. :
Quam ob illam, quam reddunt nobis
Fæti, ne ſc; tam facile detegantur &
 impediantur opera eorum, veniantque
 ad notitiam curiæ & juſtitia publicæ,
 quod fieret, ſi clara luce agitarentur.

§. VI.

Locus in quo *Sabbatha* & feſtæ no-
 ctes celebrandæ ſunt, variis in regio-
 nibus variat, & *vel* verus eſt mons,
 pratum, via, *vel* alius memorabili quo-
 dam objecto inſignis, *vel* præſtigiæ
 fraudibus apparens; cum quandoque
 conventus loci regiarum, palatio-
 rumque magnificentiffime extructo-
 rum

rum splendorem mire, mira præstigi-
 arum *Satanæ* efficacia exprimere videatur.
 Cessante hac, patibulorum vel aliarum
 abjectiorum sedum loca deprehendun-
 tur: nec alienus ab his est *D. Joh: A-*
dam: Osiand: ita super hac re differens:
Loci in quibus solent plerumque conventicu-
la Magica a Damone institui, plerumque
sunt sylvestres, occulti, subterranei, & ab
hominum conversatione remoti. Indicuntur
sepius in locis longe dissitis, peregrinis, ca-
ducis castellis & desertis, nonnunquam in
compitis. Famulus autem in Germani-
 a conventiculorum locus, est mons
Bructerorum, de quo ita & *Joh: Georg:*
Godelm: lib: 2. cap: 4. de Lamiis: Per vul-
gata fama est, Lamias totius Germaniæ cer-
tis unguentis illitas, noctu Cal: Maji in mon-
tem Bructerorum, vulgo Bläcksberg &
Hewberg brevissimo temporis spacio bajul-
ari. Atque his, hic labor adspiran-
 te JEHOVA, ad metam
 decurrit.

